

Toen ik een kind was
en de kastanjeboom het grootst van allemaal,
behalve god misschien, is er toch veel veranderd,
wat gelijk gebleven is.
Zoals de blauwe lucht
die vroeger onbegrensd mijn dromen vulde,
maar nu gedwongen is
zich op te dringen als het regent,
in een spiegelbeeld op straat.
Of als het gras,
dat rook naar rennen en nooit moe,
maar tegenwoordig tussen tegels in de tuin zich wringt.
Zo reist de waarheid al die jaren
met je mee.
Verschuilt zich,
wisselt soms van kleur.
Maar aan het eind waakt de kastanjeboom,
die alles weet en alles heeft gezien.
Het speelse hart, de blauwe dromen.
Het jongetje komt thuis
en heeft een leven meegenomen.

Vakantie in Oostenrijk.
Sneeuw witte reuzen
waken over het dal,
waar piepkleine mensjes
als bezige bijen,
zoemen en steken.
Met de tijd op hun hielen,
verwelken vergaan.
En altijd weer nieuwe bezige bijen,
zoemen en steken.
Bim bam bom,
de tijd is om.
Sneeuw witte reuzen,
waken en weten
en zijn in hun eeuwige wijsheid
de tijd vergeten.

Het is mei,
Mezen schieten welgemikt,
als vliegende kogeltjes,
Onvermoeibaar af en aan,
richting het gaatje van de mezenkast.
Trotsere botsende ballen,
barstensvol plezier,
van stuiterende kinderen op de trampoline.
Omzeilen een verbaasde vader
die het onweerstaanbaar groeiend,
bloeiend groen,
probeert te fatsoeneren
met zijn heggenschaar.
Terwijl daarbinnen in de mezenkast,
met mateloze groeikracht,
jongen
schreeuwen om meer.
Het leven juicht,
en onweerstaanbaar is haar drang,
niet uit te roeien jubelzang.